

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

ZALECENIA

RADA

ZALECENIE RADY

z dnia 14 maja 2018 r.

w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro

(2018/C 179/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 136, w związku z art. 121 ust. 2,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 2,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania⁽²⁾, w szczególności jego art. 6 ust. 1,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Finansowego,

uwzględniając opinię Komitetu Polityki Gospodarczej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ekspansja gospodarcza w strefie euro trwa i staje się w poszczególnych krajach coraz bardziej powszechna. Czynnikiem pobudzającym ożywienie gospodarcze jest w coraz większym stopniu popyt krajowy, wzrasta przy tym spożycie prywatne jako kluczowa siła napędzająca wzrost i inwestycje. W 2016 r. oraz w pierwszej połowie 2017 r. odnotowano dalszy wzrost zatrudnienia. Stopa bezrobocia znacznie się obniżyła, chociaż nadal jest wyższa niż w 2008 r. Ożywienie w strefie euro cechują jednak niskie wskaźniki inflacji bazowej i wzrostu wynagrodzeń, duża nadwyżka na rachunku obrotów bieżących oraz utrzymujące się na niskim poziomie, choć rosnące stopy inwestycji. W szczególności wydaje się, że niski wzrost wynagrodzeń wynika z utrzymujących się zastojów na rynku pracy w niektórych gospodarkach, ze spodziewanej niskiej inflacji będącej jednym z elementów branych pod uwagę w negocjacjach płacowych, oraz z niskiego wzrostu wydajności. Realny dochód gospodarstw domowych wzrósł, ale w wielu krajach utrzymuje się poniżej poziomu z 2008 r. Między poszczególnymi państwami członkowskimi strefy euro utrzymują się różnice w wysokości produktu krajowego brutto (PKB) na mieszkańca i stóp bezrobocia. Stopy bezrobocia długotrwałego i bezrobocia młodzieży nadal są na wysokim poziomie, a w kilku państwach członkowskich poważnym problemem pozostaje ubóstwo, wykluczenie społeczne i nierówności.
- (2) Ogólnie na podstawie odnotowanych wartości wskaźników ekonomicznych dla strefy euro wydaje się, że istnieją argumenty przemawiające za dalszym stymulowaniem popytu, inwestycji i wzrostu wynagrodzeń bez stwarzania ryzyka wywołania presji inflacyjnej, przy jednoczesnym wspieraniu przywracania równowagi wewnętrznej i zewnętrznej oraz konwergencji gospodarczej i społecznej oraz zwiększaniu potencjalnego wzrostu. Jednocześnie, jak stwierdzono w sprawozdaniu przyjętym przez Komisję w dniu 22 listopada 2017 r. w ramach mechanizmu ostrzegania, należy ściśle monitorować oznaki nowo pojawiających się zakłóceń równowagi, np. na rynku mieszkaniowym w niektórych państwach członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.

- (3) W strefie euro utrzymują się znaczące zakłócenia równowagi. W państwach będących dłużnikami netto poczyniono wprawdzie duże postępy w zakresie likwidowania ich nierównowagi zewnętrznej, ale w niektórych państwach będących wierzycielami utrzymują się duże nadwyżki na rachunku obrotów bieżących odzwierciedlające ogólny niewystarczający popyt zagregowany. Prowadziły one do nadwyżki, która w 2016 r. dla strefy euro osiągnęła wartość 3,3 % PKB, a w 2019 r. ma spaść do 2,9 % PKB. Międzynarodowe pozycje inwestycyjne netto najbardziej zadłużonych państw członkowskich poprawiają się w wolnym tempie i nadal potrzebne są ustawiczne działania w celu przywrócenia równowagi. Kraje, w których duży deficyt obrotów bieżących utrzymywał się przez długi czas, nadal odnotowują znaczne ujemne salda międzynarodowych pozycji inwestycyjnych netto, co na ogół wiąże się z wysokim poziomem zadłużenia sektora prywatnego lub długu sektora instytucji rządowych i samorządowych i jest źródłem podatności na zagrożenia. Jednocześnie w krajach, które mają dużą nadwyżkę na rachunku obrotów bieżących, również konieczne są działania w celu stymulowania popytu krajowego i potencjalnego wzrostu, co pomoże w przywracaniu równowagi w strefie euro.
- (4) Wzrost wynagrodzeń i tworzenie miejsc pracy przyczyniają się do ożywienia gospodarczego w strefie euro, gdyż stymulują popyt zagregowany, zmniejszają nierówności i pomagają w zapewnieniu wysokich standardów życia na jej obszarze. Efektywne mechanizmy ustalania wynagrodzeń powinny zapewnić zróżnicowanie wynagrodzeń w zależności od warunków panujących w poszczególnych krajach i sektorach, z należyтым uwzględnieniem zmian wydajności. Następujące czynniki pomogłyby przyspieszyć proces przywracania równowagi w strefie euro: wdrożenie reform strukturalnych zwiększających wydajność oraz poprawa jakości i struktury wydatków publicznych z myślą o wspieraniu inwestycji we wszystkich krajach, promowanie wzrostu wynagrodzeń w sposób zapewniający poszanowanie roli partnerów społecznych, silniejsza dynamika popytu w krajach będących wierzycielami netto, a także realizacja środków ograniczających wzrost jednostkowych kosztów pracy i służących poprawie konkurencyjności w krajach będących dłużnikami netto.
- (5) Spójność i równowaga ogólnej kombinacji polityki makroekonomicznej w strefie euro, w tym polityki monetarnej, fiskalnej i strukturalnej, są niezbędne do zapewnienia solidnego i trwałego wzrostu gospodarczego. W ostatnich latach w ramach polityki monetarnej wykorzystywano nowe, niekonwencjonalne narzędzia, aby osiągnąć średniookresowy cel inflacyjny Europejskiego Banku Centralnego, co sprzyjało również wzrostowi i tworzeniu miejsc pracy. Kurs polityki monetarnej i zmiany gospodarcze wymagają skupienia się na politykach fiskalnych i strukturalnych. Aby wspierać potencjał wzrostu gospodarek państw członkowskich strefy euro, konieczne są odpowiednie polityki fiskalne i nacisk na reformy strukturalne.
- (6) Ścisła koordynacja krajowych polityk fiskalnych, w oparciu o wspólne zasady, jest niezbędna do osiągnięcia odpowiedniego – w ujęciu zbiorczym – kursu polityki fiskalnej dla strefy euro oraz do należytego funkcjonowania unii walutowej. Wspólne reguły fiskalne mają na celu zapewnienie zdolności obsługi zadłużenia na szczeblu krajowym, a jednocześnie przestrzeni dla stabilizacji makroekonomicznej. Kurs polityki fiskalnej państw członkowskich oraz – w ujęciu zbiorczym – strefy euro musi zatem utrzymać równowagę między takimi celami, jak zapewnienie długoterminowej stabilności krajowych finansów publicznych oraz krótkoterminowej stabilizacji makroekonomicznej na szczeblu zarówno poszczególnych państw, jak i strefy euro. W sytuacji trwającego obecnie powszechnego ożywienia gospodarczego w strefie euro, mimo utrzymywania się w niektórych obszarach skutków kryzysu, nadal właściwe wydaje się przyjęcie w 2018 r. zasadniczo neutralnego kursu polityki fiskalnej – w ujęciu zbiorczym – dla strefy euro. Konieczne jest odpowiednie zróżnicowanie wysiłków fiskalnych w poszczególnych państwach członkowskich strefy euro, z uwzględnieniem przestrzeni fiskalnej oraz efektu rozlewania się między poszczególnymi krajami. Jednocześnie, z uwagi na poprawę warunków gospodarczych, istnieje potrzeba odbudowy buforów fiskalnych przy równoległym kontynuowaniu działań na rzecz wzmocnienia potencjału wzrostu gospodarek państw członkowskich strefy euro.
- (7) Znacząca poprawa struktury budżetów krajowych i zarządzania nimi, zarówno po stronie dochodów, jak i wydatków, w tym przez przesunięcie zasobów i przeznaczenie ich na inwestycje materialne i niematerialne, zwiększyłaby wpływ budżetów publicznych na wzrost i zaowocowałaby wzrostem wydajności w dłuższym okresie. Poprawa funkcjonowania krajowych ram fiskalnych i dobrze przeprowadzone przeglądy wydatków są pomocne w prowadzeniu wiarygodnych polityk fiskalnych sprzyjających wzrostowi.
- (8) Do wspierania wzrostu i zatrudnienia niezbędna jest dobrze opracowana struktura podatkowa, która przyczynia się także do zmniejszania nierówności. Uproszczenie i modernizacja systemów podatkowych oraz eliminowanie oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania są niezbędne do tego, aby systemy podatkowe stały się bardziej efektywne i sprawiedliwe. Może to uwolnić zasoby na inwestycje publiczne oraz m.in. edukację i opiekę zdrowotną i przyczynia się do wspierania ogólnych inwestycji, wysokiej jakości zatrudnienia oraz konwergencji gospodarczej i społecznej. W szczególności działania przeciwko agresywnemu planowaniu podatkowemu mają kluczowe znaczenie dla zabezpieczenia dochodów rządowych, zapobiegania zakłóceniom konkurencyjności między przedsiębiorstwami, zachowania spójności społecznej oraz zwalczania rosnących nierówności. Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych (CCCTB) przyczyniłaby się do walki z unikaniem opodatkowania, a jednocześnie służyłaby udoskonaleniu jednolitego rynku dla przedsiębiorstw.
- (9) Cechy strukturalne i instytucjonalne rynków pracy i rynków produktowych, a także sprawne funkcjonowanie administracji publicznych są istotnymi czynnikami odporności gospodarczej, a także konwergencji cykli koniunkturalnych oraz realnej i społecznej konwergencji w poszczególnych państwach członkowskich strefy euro. Odporne struktury gospodarcze chronią gospodarki przed znaczącymi i długotrwałymi skutkami wstrząsów

dla dochodów i zatrudnienia w państwach członkowskich i w całej strefie euro. Dzięki temu ograniczają one wahania gospodarcze i zapewniają korzystne warunki dla trwałego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu. Lepsza koordynacja realizacji reform strukturalnych, szczególnie reform rekomendowanych w zaleceniach dla poszczególnych krajów, może przynieść pozytywne skutki uboczne w państwach członkowskich i wzmocnić pozytywne efekty tych działań.

- (10) Dobrze funkcjonujące rynki pracy oraz systemy zabezpieczenia społecznego są ważnymi fundamentami, jeśli chodzi o wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu, zmniejszanie nierówności oraz odporność gospodarek krajowych i strefy euro jako całości. Aby osiągnąć pozytywną konwergencję społeczno-gospodarczą w tym zakresie, w ramach Europejskiego filaru praw socjalnych, który dnia 17 listopada 2017 r. został proklamowany przez Parlament Europejski, Radę i Komisję, określono 20 kluczowych zasad, które można zaliczyć do trzech głównych kategorii: (i) równe szanse i dostęp do zatrudnienia; (ii) uczciwe warunki pracy; oraz (iii) ochrona socjalna i integracja społeczna.
- (11) Pomimo postępu w realizacji reform, które mają na celu poprawę zdolności dostosowawczych rynków pracy, nadal utrzymują się znaczące różnice między państwami członkowskimi strefy euro, utrudniające jej sprawne funkcjonowanie. Dobrze zaplanowane polityki w zakresie rynku pracy, które są w pełni zintegrowane z systemami zabezpieczenia społecznego, mogą wspierać przepływy i reintegrację na rynku pracy, zmniejszyć segmentację rynków pracy, zapewnić skuteczną automatyczną stabilizację, a także promować równe szanse dla wszystkich oraz konwergencję gospodarczą i społeczną. Dobrze opracowane zasady organizacji czasu pracy mogą pomóc łagodzić wstrząsy. Bezrobotnych mogących uczestniczyć w rynku pracy można skutecznie i szybko zaktywizować, zapewniając im zindywidualizowane wsparcie w poszukiwaniu pracy, szkolenie i możliwości przekwalifikowania, przy jednoczesnej ochronie tych, którzy nie mogą uczestniczyć w rynku pracy. Nowo powstające formy zatrudnienia oraz nowe rodzaje umów niosą z sobą wyzwania związane z bezpieczeństwem zatrudnienia oraz ochroną socjalną. W związku z tym w przepisach dotyczących ochrony zatrudnienia należy wprowadzić zapisy o uczciwych i godnych warunkach pracy dla wszystkich pracowników.
- (12) Skuteczne systemy zabezpieczenia społecznego mają niezwykle istotne znaczenie dla promowania inkluzywnych rynków pracy oraz zapewniania adekwatnego wsparcia dochodu i stosownego wsparcia socjalnego przez dostęp do usług wysokiej jakości. Reformy emerytalne oraz polityki dotyczące równowagi między życiem zawodowym a prywatnym także są ważnymi narzędziami wspierania uczestnictwa w rynku pracy. Należy znieść niepotrzebne ograniczenia mobilności zawodowej, sektorowej i geograficznej pracowników, obecne w systemach zatrudnienia i zabezpieczenia społecznego.
- (13) Dostęp do wysokiej jakości kształcenia i szkolenia ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia równych szans oraz rozwiązania problemu niedopasowania umiejętności. Odpowiednie inwestycje w kapitał ludzki za pośrednictwem systemów kształcenia i szkolenia, które podnoszą jakość uczenia się przez całe życie i zapewniają dopasowanie poziomów umiejętności do obecnych i przyszłych potrzeb rynku pracy, odgrywają ważną rolę w działaniach na rzecz poprawy zdolności dostosowawczych gospodarki oraz realnej konwergencji w dłuższej perspektywie. Oprócz zapewnienia włączenia społecznego i mobilności inwestowanie w umiejętności może także stymulować innowacyjność oraz przyczynić się do wzrostu wydajności i konkurencyjności.
- (14) Reformy rynku produktowego, które zwiększają konkurencyjność, oraz reformy ukierunkowane na poprawę otoczenia działalności gospodarczej i jakości instytucji (w tym skuteczność systemu wymiaru sprawiedliwości, która ułatwia egzekwowanie umów) sprzyjają odporności gospodarczej w państwach członkowskich i strefie euro jako całości. Dalsza integracja na jednolitym rynku okazała się głównym motorem wzrostu i konwergencji między państwami członkowskimi. Potencjał jednolitego rynku wciąż nie został jeszcze w pełni wykorzystany i potrzebne są znaczące postępy, aby dokończyć jego budowę. Terminowe wdrożenie i lepsze egzekwowanie istniejących przepisów mają także kluczowe znaczenie dla czerpania korzyści z jednolitego rynku. Wyzwaniem pozostaje jednolity rynek usług (w tym usług finansowych, cyfrowych, energetycznych i transportowych). Na uwagę trzeba mieć jednak także rynki produktowe, aby nie dopuścić do ich ewentualnej segmentacji. Jednolity rynek treści cyfrowych powinien przyczynić się do ukończenia prac nad tworzeniem otoczenia prawnego w celu przyspieszenia cyfryzacji działalności gospodarczej, jako że jest to niezbędny krok na drodze do poprawy funkcjonowania rynków produktowych i globalnej konkurencyjności. Wspólnym celem pozostaje zatem zakończenie prac nad poszczególnymi strategiami jednolitego rynku i ich wdrożenie do 2018 r.
- (15) Choć ogólna odporność sektora bankowego strefy euro wzrosła od czasu kryzysu i akcja kredytowa banków zaczęła się na nowo zwiększać, to podatność na zagrożenia nie została całkowicie wyeliminowana i trzeba podjąć w związku z tym dalsze działania. Banki borykają się z niską rentownością. Potrzeba dostosowania modeli biznesowych banków, niskie stopy procentowe oraz coraz większa konkurencja w związku z dostępem do innych form finansowania nadal wywierają presję na rentowność banków. Konieczne są zatem dalsze starania na rzecz zapewnienia ich stabilności w długim terminie. Wskaźniki kredytów zagrożonych ustabilizowały się niemal we wszystkich państwach członkowskich strefy euro, których ten problem dotyczy w większym stopniu, i obserwuje się ich spadek, choć następuje on powoli i nie rozkłada się równomiernie wśród poszczególnych banków. Wysokie wskaźniki kredytów zagrożonych utrudniają bankom akcję kredytową i transmisję polityki monetarnej oraz ograniczają zdolność dostosowawczą gospodarek. Są także źródłem podatności na zagrożenia dla całego

systemu bankowego, dlatego problemem tym należy się zająć zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym, jak określono w planie działania na rzecz rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie zawartym w konkluzjach Rady z dnia 11 lipca 2017 r. (zwanym dalej „planem działania z lipca 2017 r.”). Zgodnie z zapowiedziami zawartymi w komunikacie z dnia 11 października 2017 r. w sprawie unii bankowej, Komisja opracowuje obecnie kompleksowy pakiet środków, które mają służyć obniżeniu obecnego poziomu kredytów zagrożonych, a także ograniczeniu ryzyka akumulacji takich kredytów w przyszłości.

- (16) W procesie wzmocnienia struktury instytucjonalnej unii gospodarczej i walutowej (UGW) priorytetem jest dokończenie budowy unii bankowej oraz dalszy postęp w tworzeniu unii rynków kapitałowych. Poczyniono znaczne postępy w pracach nad ustanowieniem unii bankowej, ale prace te nie zostały jeszcze zakończone. Zgodnie z planem działania w celu dokończenia budowy unii bankowej zawartym w konkluzjach Rady z dnia 17 czerwca 2016 r. (zwanym dalej „planem działania z czerwca 2016 r.”) planowane są dalsze prace mające na celu ukończenie tworzenia unii bankowej w odniesieniu do zmniejszania ryzyka i do podziału ryzyka, łącznie z europejskim systemem gwarantowania depozytów oraz przygotowaniem wspólnego mechanizmu ochronnego w ramach jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do działania nie później niż do końca okresu przejściowego tego funduszu, który został określony w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014⁽¹⁾. W swoim komunikacie w sprawie dokończenia budowy unii bankowej Komisja próbuje nakreślić plan osiągnięcia porozumienia w tej kwestii. Trzeba kontynuować starania służące dalszemu ograniczaniu ryzyka i dalszej poprawie zarządzania ryzykiem w bankach. W tym względzie niezwykle istotne jest sprawne osiągnięcie porozumienia w sprawie pakietu regulacyjnego zaproponowanego przez Komisję w listopadzie 2016 r., a także dalsze postępy w obniżaniu wskaźników kredytów zagrożonych oraz dążenie do postępów w zakresie podziału ryzyka zgodnie z planem działania z czerwca 2016 r.
- (17) W białej księdze z dnia 1 marca 2017 r. w sprawie przyszłości Europy Komisja przedstawiła możliwe scenariusze dotyczące przyszłości Unii. Komisja przedstawiła ponadto szereg dokumentów otwierających debatę, w tym dokument z dnia 31 maja 2017 r. dotyczący pogłębienia UGW, w którym zaproponowano – w oparciu o sprawozdanie pięciu przewodniczących z dnia 22 czerwca 2015 r. zatytułowane „Dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej” – ogólną wizję dokończenia budowy UGW z podziałem na etapy. Komisja przedstawiła dodatkowe propozycje jesienią 2017 r.
- (18) W sprawie aspektów zatrudnieniowych i społecznych niniejszego zalecenia skonsultowano się z Komitetem ds. Zatrudnienia i Komitetem Ochrony Socjalnej.

NINIEJSZY ZALECA, aby w latach 2018–2019 państwa członkowskie strefy euro podjęły w ramach Eurogrupy, indywidualnie i zbiorowo, działania mające następujące cele:

1. Prowadzenie polityk, które będą wspierać trwały wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu oraz zapewnią poprawę odporności, przywrócenie równowagi i konwergencję. Poczynienie znaczących postępów w pracach nad ukończeniem tworzenia jednolitego rynku, szczególnie jednolitego rynku usług, w tym usług finansowych, cyfrowych, energetycznych i transportowych, poprzez wdrożenie m.in. stosownych reform rynków produktowych na szczeblu krajowym. Zważywszy na korzystne warunki koniunkturalne, wszystkie państwa członkowskie powinny w pierwszej kolejności wprowadzić reformy, które będą miały na celu zwiększenie wydajności i potencjału wzrostu gospodarczego, poprawę otoczenia instytucjonalnego i biznesowego, usunięcie przeszkód utrudniających inwestycje i sprzyjanie innowacyjności, wspieranie tworzenia miejsc pracy wysokiej jakości oraz zmniejszanie nierówności. Państwa członkowskie, w których występuje deficyt obrotów bieżących lub wysokie zadłużenie zewnętrzne, powinny dodatkowo mieć na celu ograniczanie wzrostu jednostkowych kosztów pracy oraz dążyć do poprawy konkurencyjności. Państwa członkowskie, w których występuje wysoka nadwyżka na rachunku obrotów bieżących, powinny dodatkowo stworzyć warunki sprzyjające wzrostowi wynagrodzeń w sposób zapewniający poszanowanie roli partnerów społecznych oraz priorytetowo potraktować wdrożenie środków sprzyjających inwestycjom oraz wspierających popyt krajowy i potencjał wzrostu gospodarczego, ułatwiając w ten sposób również przywrócenie równowagi.
2. Realizacja planowanego zasadniczo neutralnego ogólnego kursu polityki fiskalnej dla strefy euro, stanowiącego wkład w zrównoważoną kombinację polityki fiskalnej i monetarnej. Znalezienie odpowiedniej równowagi między zapewnieniem stabilności finansów publicznych, w szczególności redukcją wskaźników zadłużenia, jeśli są one wysokie, a wspieraniem gospodarki, a jednocześnie z pełnym poszanowaniem paktu stabilności i wzrostu oraz z uwzględnieniem przestrzeni fiskalnej oraz efektu rozlewania się między poszczególnymi krajami. Wykorzystanie poprawy warunków gospodarczych do odbudowy buforów fiskalnych, przy równoległym kontynuowaniu działań na rzecz wzmocnienia potencjału wzrostu gospodarczego. Zapewnienie skutecznego funkcjonowania krajowych ram fiskalnych. Realizowanie polityki wspierającej inwestycje oraz prowadzące do poprawy jakości i struktury finansów publicznych, w tym przez stosowanie przeglądów wydatków publicznych i przyjęcie prorowthowych i sprawiedliwych struktur podatkowych. Podejmowanie i realizowanie środków służących ograniczeniu preferencyjnego traktowania zadłużenia w systemie opodatkowania i zwalczaniu agresywnego planowania podatkowego w celu zapewnienia równych warunków działania, zapewnienie sprawiedliwego traktowania podatników oraz ochrony finansów publicznych i stabilności w strefie euro. Obejmuje to dalsze prace na rzecz CCCTB.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

3. Wdrożenie reform, które promują tworzenie wysokiej jakości miejsc pracy, równe szanse, dostęp do rynku pracy i uczciwe warunki pracy oraz wspieranie ochrony socjalnej i włączenia społecznego. Celami reform powinny być: (i) rzetelne umowy o pracę, które zapewniają elastyczność i bezpieczeństwo pracownikom i pracodawcom, w połączeniu z odpowiednim wsparciem w okresach przejściowych, przy jednoczesnym zapobieganiu segmentacji rynków pracy; (ii) wysokiej jakości, efektywne i włączające systemy uczenia się i szkolenia przez całe życie, które są nastawione na dopasowywanie umiejętności do potrzeb rynku pracy; (iii) skuteczne aktywne polityki rynku pracy sprzyjające uczestnictwu w rynku pracy; (iv) stabilne i adekwatne systemy zabezpieczenia społecznego, które przyczyniają się do włączenia społecznego i integracji na rynku pracy przez cały cykl życia i są dostosowane do nowych rodzajów zatrudnienia i stosunków pracy; (v) brak utrudnień w mobilności zawodowej, międzysektorowej i geograficznej pracowników; (vi) skuteczny dialog społeczny i negocjacje płacowe na odpowiednim poziomie, zgodnie ze specyfiką krajową; (vii) zmniejszanie opodatkowania pracy, zwłaszcza w przypadku osób o niskich dochodach i innych żywicieli rodziny.
4. Zgodnie z planem działania z czerwca 2016 r kontynuowanie prac mających na celu dokończenie budowy unii bankowej w odniesieniu do ograniczania ryzyka i podziału ryzyka, łącznie z europejskim systemem gwarantowania depozytów, wprowadzenie wspólnego mechanizmu ochronnego do działania w ramach jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, według ustaleń. Dalsze wzmocnienie europejskich ram regulacyjnych i nadzorczych, aby zapobiegać akumulacji ryzyka. Podjęcie środków w celu znacznego przyspieszenia procesu obniżania poziomów kredytów zagrożonych na podstawie uzgodnionego planu działania z lipca 2017 r. oraz wspieranie uporządkowanego zmniejszania zadłużenia w państwach członkowskich o znacznym zadłużeniu sektora prywatnego. Dalszy rozwój unii rynków kapitałowych w celu wspierania wzrostu w gospodarce realnej przy zabezpieczeniu stabilności rynków finansowych.
5. Poczynienie szybkich postępów w pracach nad dokończeniem budowy UGW, z uwzględnieniem inicjatyw Komisji zapoczątkowanych jesienią 2017 r., przy pełnym poszanowaniu rynku wewnętrznego Unii oraz z zachowaniem otwartości i przejrzystości w stosunku do państw członkowskich spoza strefy euro.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 maja 2018 r.

W imieniu Rady

E. ZAHARIEVA

Przewodniczący
